

(המשך תמונה 69)

ל. אני מרוויח שלושת אלפים ליי- וות ליום. בצלאל: למה באתם בלילה? בואו ביום. תדברו עם המנהלים. בני לא יכול לתת לכם להיות אים. אהמד: אתם המבולסים? לנו אין מקום לישון בלילה. בצלאל: סידרנו להם מקומות בחדר. החברה בנתה להם בית מ' בן שצד השנה. הם באים ומבקשים עבוד פה.

לחם מן

הארץ

בם לפועלים אלה יש עדיין מול. מי שלא מוצא מקום על אדמה בתוך מיבנייה הפח. החשור ימים לקור ולגשם והחששות לירי גלים סניטאריים, ישן מתחת לעץ גים. בשעות הלילה, אחרי שהפרי גלים גומרים לאכול באפלה מוחלי גת וגרדמים כשהם לבושים בבגדי גבורתם. נאלצים אותם שלא מצאו מקום בפחון לישון מתחת לכיפת השמיים ולהתכסות בריעות פלטי יק. על שמכות אין מה לדבר. אהמד: מתי יורד גשם, איי אפשר לאכול. איי אפשר לישון. איי

במקום העבודה עד ליום המחרת. ישראל של 1982, המוציאים לחם מן הארץ חיים בתנאים של כמעט עבודת. שחרם של פועלים נע בין 50 אלף ל-120 אלף לירות לחודש. ה' יודעים אם מופרשים בשמם תשלר מים לביטוח לאומי או מסי אחיד. אפעד: אני חולה, הולך הר בית. אני כסף. כן להיות חולה. אין עבודה אם כן אדם חולה. בצלאל מאיץ. די, מספיק, תברי או ביום. תקבלו אישור, תדברו עם המנהלים. הם יעשו לכם סיור. אבל לבוא ככה בלילה ולצלם בלי ריי שיון - זה איי אפשר. הוא אומר ועושה כל מאמץ להפסיק את ה' ראיון.

השעה כמעט שש בערב, מחשיך. עוף מתבשל בפחיתיותם לשיעבר, מלאת מים. כמעט כל פועל מחזיק בידו פיוס. כולם מתכבדים. מ' נסים להתחמם לאור המדורה. הפרי עלים מספרים שהתפוז הוא הפרי או הירק היחיד שהם אוכלים ב' ימים שבהם הם נמצאים בעבודה. במרחק קטן מהם יושבים כעשר רה פועלים אחרים, בתוך אטור בוסים מוארים שיצאו מהשירות. הפועלים העובדים במושב מישמי רת זכו במגורים בעלי סטנדרט גי

הצעירים לבושים בקרעיי לבוש מוזהמים. באוטובוסים שוררת עזור בה וליכלוך רב. השמכות מלוכל- כות והמיוורונים קרועים. רייצפת האוטובוס בוצית, כמו כמעט כל שטח האוטובוסים. בתוך אחד ה' אוטובוסים מקרקר תרנגול, שאר' תו הם ישחטו לאחת הארוחות הר באות שלהם. הם אינם יודעים אם יש להם רשיון לעבודה, תנאים סר ציאליים וזכויות כלשהן.

צבא

עבודה

מקום מגיע חברי המושב מנחם קורן, הממונה על הטיפול ב' עיתונאים, בכל הנוגע בפרשת ה' אוטובוסים. עלים החלטת ועדת המושב אני מנוע מלדבר. החלטנו שלא לצאת עכשיו שוב הוא החרם הנושא עתים כשמויב הוא החרם שהטילה מזכירות תנועת המושבים על מי שמרת ובית החרות. עד ש' אלה יגרשו את הפועלים מהמיב' גים הארעיים - ספסק אם הם יאיים למגוריי אדם - בחזרה לשדות. רכבי הארץ. כפי שנעשה במושבם אחרים ב' בגוש תל-מונד שבלב השרון חיים על-פי הערכה זעירה אלפי

שעות העבודה אין לפועלים לאן ללכת אלא למיטות תיהם. מכיוון שאין במקום תאורה אין הם יכולים לקרוא, ומכיוון שאין להם רשיון שהייה בלילה, הם חוששים לצאת לעיר בערב מפחד שייעצרו.

שלושה תפועלי פרדסי מנדרין יושבים בחוסר זעשה על מיטותיהם, במיבנה בו הם מתגוררים. בצד נמצא תנור, שלטענתם אינו מחמם. אחרי

תנור לקישום

נפטר לעשות שום דבר. איי אפשר עבוד. המון שאוכלים הפועלים מהש' תים הוא דל ביותר. הוא נקנה מ' ספס ומכור ביוות כרו מים חמים. ו מקלחות שבו הם יכולים לשי' וף כראוי את ידיהם או פניהם. פחונים גם מיבנייה האבן אין כל יהוט, מלבד מיטות ברזל ומיזורי יקש קרועים, אין מקום להחסנת יוד. בגדים, או אוכל. לצידו של ל פועל סל קטן או שקית ניילון גבה צרור כל רכוש. המון שאוכלים הפועלים מהש' תים הוא דל ביותר. הוא נקנה מ' ספס ומכור ביוות כרו מים חמים. ו מקום לאחסון דיבריימוזן שלא דבר על מקרר או כיריים, נאלצים פועלים לבשל את האוכל בקופס' ותריקות ליד מדורה. אין כלי וכל, צלחות או סכו'. אוכלים ב' יים על בוצה או סכו'. אוכלים ב' יום העבודה בפרדסי מנדרין כמו כל הסביבה, מתהיל עם שחר. וא מסתתים בשעות אחר הצהריים. בלן העבודה על הוא ערבי. הפרי לים חוששים לצאת מהמקום. מ' וום שאין להם רשיון שהייה חוקי ישראל. כך הם נאלצים להישאר

חזרה לרחב

(המשך תמונה 51)

פיתרון לפסטינים. אמר מחמד קנדיל, "אנני לא רוצה לבקר ב' ישראל". התוכחנו קצת על פולי- טיקה. הם אומרים שהישראלים קילקלו את השלום עם מצריים. אלתם הירשלים, אמר שקריי אל- חראסאני, בעל תנות תלשיטים ב' שוק בקאהיר, "לא יכולים להיות בלי מלחמות."

נחזור

בקיצ

לרדנו לחוף הים. ברקע קרא מואין ובחור צעיר כרע על החול והתפלל. ליד החוף עגנו ארבע ספינות מיפרש. בחור ישראלי, ע- מית גפן, עמד על החוף, ליד אחת הסכנות, והתווכח עם טוטר מצרי. עמית מוביל שייטם השיל של שבע לאורך חופי סיני. "תראי, אמר לי, המצרם לא נותנים לנו לרדת לחוף. הם כל הזמן עושים בעיות, ומרשים לספינות לעגון וכול לגיע לשארם בסיוול אני לא יכול לעזוב. הצלחתי לקנות אותם בכל מיני מתנות, עכשיו הת' חלפו האנשים ואלה לא מרשים לי יותר."

חשבתי לעצמי, לא חשוב כמה המצרים יקלו את העניין, וכמה שהיו נחמדים ונוחים, הישראלים תמיד יקטרו. תמיד משהו לא ימצא חן בעיניהם. הרי בסך הכל יש כאן גבול, ובדרך כלל, כדי לעבור גבול, צריך לסדר ויזה, ולהתחמם דרכון. המקום כבר לא שלנו. עכשיו סיני זו מדינה אחרת.

פחדנו ממרחיאת השלום, הבר- טנור לחזור, למקור לקיץ, כאשר מוגיה אוויר ישתפר קצת.

בתנת הדלק לא היה בניזון, "בוקרה ו" אמר הברדוי שאחראי על שבתה. אולי יש חוק, ואולי בעוד חבונה.

חזרנו לתחנת הגבול המצרית. שלושה צרייפי עץ צהובים. פוסטי רים אנגלית. תמונות נוף מצ' ריים. מכס. דגל מצרי גדול תלוי על הקיר. החדר ריק. שולחן מתכת אפור. כיסא, ושני כיסאות שבורים חסרי מישענת. מאפרה מצדף על השולחן, ופינגאן מפוייח על ה' רייצפה. מוסיקה ערבית ברקע. כש' עברנו לתוך מצרים היה התהליך ארוך. מילאנו ספסים, חתמנו על הצהרות, שילמנו ביטוח, מיספרי זיהוי למכונית. הפסע הכל היה ז' ריו. חותמת בדרכון, חיוך של פרי' דה ולארץ.

פצצה

בתיקים

יר הגרר של הגבול ראינו אוטובוס וכמה עשרות גברים ונשים, עומדים ומסתכלים לכיוון ישראל. אלה היו תיירים מצרים ש' באו לעשות טיול בסיני. אחד מ' מוקדי התיירות היא נקודת הגבול בטאבה. הנה מביאים אותם כדי לחטוף הצצה זרייה לעבר הארץ המסכה. לעבר השטח הקטן, שטח המריבה. מלון סונסטטה גראה, שטח רחוק - גדול, יפה, חדש, עשיר, אבל הוא עדיין מהעבר השני.

עברנו את הגבול. חתמנו את ה' דרכונים גם בנקודת הביקורת ה' לישראלית וצדנו לעבר המכונית. ישראלי הוצע צפונה. "רעע" קרי' אה אחרינו צעירה בדוכון חום, "אתם צריכים לעבור תחקיר ביט' חוני" וכאן באה סידרת שאלות ביטחוניות: "האם אף אחד לא שם לכם במיקרה משהו במכונית? או' לי אתם מובילים איזושהי פצצה ללא ידיעתכם? אולי הכניסו לכם משהו בין החפצים? היום אי אפשר לדעת ואסור להסתכן."

לא שמו לנו דבר. כולם היו דור קא מאוד מאוד נחמדים אלינו.

פועלים ערביים מהשטחים. הם יש' גים במיבנים ארעיים או מתחת ל' כיפת השמיים. חשופים לקור ולג' שם, ללא תנאים מגורים מקלאיים. כך הם חיים בגורמים חקלאיים. אחרים ברחבי הארץ, שם אפילו לא נמצאו עבודות מקומות לינה ב' אוטובוסים. שלא לדבר על תנאי הפועלים הערביים בערים הגדור' לות, שגם בהן הם חיים בתנאי' אים. יודיעתכם מעריכים את מ' ספרים של הפועלים הערביים מגיל עשר ויותר העובדים וחיים כפי ש' חיים פועלי מנדרין, לפחות בעש' רות אלפים. זהו צבא עבודת החר' רשיונות שהייה או תעודות זהות, ללא מקום מגורים ראוי לשמה. ללא תנאי שכר וזכויות סוציאליות ה' מובטחות לפועלים היהודים. תנאי העבודה והמגורים מונעים מהם קיום אורח חיים המקובל על הציבור היהודי במדינת ישראל. הם חשופים כל הזמן למצרים, הם עלולות ולפגיעה פיזית, משום ש' הציבור היהודי הפסיק לראות בהם בני אדם. אינדיבידואליים. חברה שלמה חיה במחשכים מתחת, הם אפה של החברה היהודית האדי- בן-ציון ציטריין

הארץ היתה

מלאה בשמועות

שאולסי פרי

לא הופיע

למישחק המכריע

עם "ריאל

מאדריד" מפני

שהיה מסומם.

העולם הזה

מבקש מנו

להגיב עליהן

היכל הספורט ביד אליהו המה אדם. פריצת הכדורסלנים לבגת המפואר הקפיצה את ריי' מישחקים. מחיאות כפיים שריי' קות, וצעקות מחרישות אוזניים מילאו את חלל האולם. הטריינינגים הציבועיים של ה' שחקנים המספצים והמתחממים

אוסו פרי בכיתה מיליון סיפורים

הוסיפו לאוירה החגיגית ששררה במקום. השעה היתה שמונה ב' ערב, יום החמישי. חצי שעה לפני תחילת המישחק בין מכבי תל- אביב ובין יריבתה, ריאל מאדריד. שמואל ("שמלוק") מתרוב' סקי, מנהל הקבוצה התל-אביבית, נשאל לפתע על-ידי סקרן מהקהל